

До

Г-жа Ректор на ВСУ проф. Ана Недялкова

чрез

**проф. Н. Лютов, председател на научно
жури по социология на правото и правна
информатика при ВСУ**

С Т А Н О В И Щ Е

Относно хабилитационния труд на д-р ОРЛИН РАДЕВ „ Право и информация в
съвременния свят” /пунктове, спекулации, посоки/

От проф. д-р ДИМИТРИНА МИЛКОВА, преподавател по обща теория на

Правото

Уважаеми проф. Лютов,

Проучих внимателно материалите за хабилитация на д-р Радев. Обект на настоящото становище е главно представения хабилитационен труд, тъй като посочените други публикации по един или друг начин представляват части от този труд.

Главното достойнство на труда е, че авторът си е поставил за изследване **значим актуален проблем**- осмисляне на развитието и реализацията на правото в съвременното информационно общество. Няма съмнение, че виртуалната среда с нейните оригинални характеристики провокира съвременното познание , включително и юридическата наука. И тя неизбежно започна да открива нови ,непознати досега проблеми във връзка с информационната същност на правото, бъдещото му развитие като основен нормативен регулатор, системността на правото, юридическата техника и т.н. Това са все проблеми толкова разнолики и значими, че трудно могат да се обхванат с необходимата дълбочина в едно теоретично изследване. Като отдаваме дължимото за осмислянето на тези проблеми в българската правна наука главно в лицето на проф. В . Кискинов, нашата правна наука все още е длъжник в това отношение. Затова хабилитационният труд на д-р Радев е **крачка напред в научните търсения по тази разнообразна и сложна проблематика.**

С основание авторът акцентува върху, както той се изразява, **синергетичното взаимодействие на правното и социалното в механизма на правното въздействие.** Любопитни са размишленията му относно **взаимосъдействието на правната наука с информационната философия, социалните и природните науки.**

С особен интерес се четат и разсъжденията на д-р Радев за някои основни закономерности на правото като например закономерността за правомерния резултат. Що се отнася до другите две закономерности, формулирани от автора – за изпреварването и за баланса между правата и задълженията, те отдавна се обсъждат в правната наука, включително и нашата. Правото, особено в континенталната правна система, винаги се е осмисляло, освен всичко друго, и като прогностичен нормативен регулатор / по-подробно за това монографията за прогнозирането в правото на проф. Янков/. Има задълбочени изследвания и за правото като императивно-атрибутивен регулатор, т.е. предоставящо задължаващия характер на правото. Авторът, може би трябваше не просто да ги декларира, а да отиде по-нататък- да изследва как те се променят и развиват в действието на правото в съвременната информационна среда, в условията на бурното развитие на компютърните и комуникационни технологии.

С интерес се четат и размишленията на автора за **новото при осъществяването на нормативното и индивидуалното в правното регулиране, и по-специално за механизмите на самоорганизация в съвременното правно регулиране, за ролята на автономията в правното регулиране.** За съжаление авторът като че ли е ограничил разсъжденията си главно в частното право, публичното право е останало някак си встрани.

Авторът би трябвало да бъде по-внимателен, когато привнася термини от другите науки. Те трябва органично да се впишат в правната терминология, или поне да се обясни необходимостта от тяхното използване – още повече, че правото е формален нормативен регулатор и правните изследвания не могат самоцелно да използват различна терминология.

Д-р Радев следва да поработи доста и върху стила на представения хабилитационен труд. На много места той твърде много се доближава до журналистическия стил, а това е неоправдано в едно сериозно научно изследване. Изреченията са твърде дълги, има много вмъкнати изрази, а това съществено затруднява читателя. На много места в изследването си авторът като че ли не прави разлика между правото и юридическата наука, а те несъмнено са различни правни феномени. Много често авторът си позволява изказва твърдения, без да си прави труда да ги аргументира.

Независимо от слабостите, допуснати в научното изследване на д-р Радев, мисля, че научното жури следва да признае дължимото на представения в ръкопис хабилитационен труд на автора. Най-малкото той провокира научното мислене, кара читателя, макар много пъти несъгласен с тезите на д-р Радев, да търси нови аргументи.

В заключение: Представеното научно изследване отговаря на изискванията за хабилитационен труд и затова предлагам на членовете на научното жури да дадат на д-р Орлин Радев научното звание доцент по социология на правото и правна информатика във Варненския свободен университет.

18.12.2011г.

С уважение:

/проф. д-р Димитрина Милкова/

